

Pecat y penitencia. (Nº 72)

I.

Deu anys enrera.

- Finch tres fillas casadoras:
la Munda, la Gió y l' Agnès;
tres partits trobar voldria
per las tres.

Per la Gió y l' Agnès me'n surten,
mes... ¡la Munda es la més gran!
Si a las xicas primer caso,
¡qué dirán?

Dirán que l' us no respecto,
que falto al sabi costum,
qu' en compte de llum donarne,
dono fum!

Dirán que la meua dona
més que jo tenia seny,
y que dech, callat, sufirme
lo seu reny!

Dirán qu' he estat un mal home;
que a la Munda no he estimat;
que no meresch dels bons pares
ser tractat!

" A la gran has caponada!"
cridaràn a l' entorn meu;
y hauré d' ajupir la Pesta
com un ver!

Me traurán mil improprietats
y esoltàrmels deure jo,
si primer qu' a la gran casa
l' Agnès o la Concepció!—

Avuy dia.

- La gran passada dels quaranta;
dels trenta la Sio y l' Agnès,
i y ja no son passadoras
totas tres!

Los tractes de las pretitas
d'esperarse s'han cansat,
y es ja pare 'l d' una y l' altre
n'es soldat!

Van a ballar, ¡pobras noyas!
y sols oncles y cosins
per condol enloch se posan
de fadrins!

Trem los àpats silenciosos;
de la llar l'alegre foch

no 'ns escalfa, que 'ns congela
poch à poch!

La tristor ensenyorida
temps há sento del cor meu,
y ningú dir "¡pobre pare!"
quan me veu.

¡Oh costum malavirada,
ni may respectat t' hagués!
Per amor d' una 'n gemegau
avuy tres!

¡Tant de bo l'amor de pare
deu anys há hagués cregut jo,
y hagués casat quan podia
l' Agnès y la Concepció! -
